

Publicerad 2010-07-04 21:24 av malin...

Jag mår inte bra. Du?

Tårar i ett burfång

Du ser inte ens åt mitt håll. Som att jag inte finns, aldrig har funnits. Vad gjorde jag för fel? Vi - ett pronomen du inte tål så du försvann. (Din fega jävel.) Och nu. Tystnad och en blick som stirrar åt motsatt håll. Jag vet att du vet att jag finns där. För det var ju just det, att jag fanns och att jag föll för dig. Handlöst. Därför du klippte vårt band och mina fingrar.

Förlorade dig till en folkmassa. Av alla händer fattar du en blek (min vän beskriver henne som skanky - säkert mest för att trösta). Och går. Äcklas av tanken på din tunga mellan hennes ben och faller i en trappuppgång. Dränker mina ögon och kryper ihop till ett litet ynkligt knyte.

Mister mina tårar i ett burfång.

Det trycker mot bröstet. Spänner i käken och jag vet. Vet att jag kraschar nu.

Tar mig hem. Minns inte hur.

Faller ner i lakan som stinker dig. Slutar andas, det gör för ont. Hagel för blicken och ur bröstet en djuriskt klagan. Ostoppbar. Rummet är ett gökbo. Det rusar besinningslöst, mitt hjärta krasas. Tusen nålar vrider huden. Skakar, skakar, skakar.

Och skriker.

Ditt namn.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren malin... med Poeter.se id #29679 innehar upphovsrätten